

Udgift for Statsbanerne regner med det forrige Aars abnorme Priser paa det store Lager af Kul, Banerne ligger inde med, og overfører dem til næste Aar. Naturligvis vil vort Ændringsforslags Vedtagelse medføre, at disse Kulbeholdningers Værdi maa nedskrives pr. 1. April 1920 til Dagspris, saaledes at denne Nedskrivning kommer til at belaste indeværende Aars Regnskab. Men det er kun, hvad der er almindeligt, eller i hvert Fald, hvad der almindeligt kræves i Forretningslivet, og hvad f. Eks. Forhandlerne af Kul forlængst har maattet gøre. Det vil da for Statsbanernes Vedkommende være Indledningen til, at Regeringen i Overensstemmelse med sit Program om at lade Prisdaldet i Udlandet komme Befolkningen til gode kan komme ind paa det for hele Næringslivet saa vigtige Spørgsmaal om Nedsættelse af de paa Grundlag af de høje Kulpriser skabte høje Jernbanetakster. En saadan Nedsættelse af Jernbanetaksterne er ikke alene meget vigtig for Næringslivet under den foreliggende økonomiske Depression og for Befolkningen, der skal benytte Banerne til egen Befordring, og hvis økonomiske Evne jo er stærkt dalende, men den er tillige, som jeg har tilladt mig nærmere at udvikle under Behandlingen af Lovforslaget om Postvæsenets Takster, en Betingelse for, at Banerne atter vil kunne udvikle deres Trafik og tilbagevinde den Trafik, som under de høje Takster er søgt ud paa Landevejene, saa Banerne derved paa ny kan vente at kunne forrente deres Kapital. Det er nemlig ikke alene Kulpriserne, som er faldet; ogsaa Priserne paa en Mængde andre Materialer som Jern, Olie, Træ, Malervarer, af hvilke Banerne bruger overordentlig store Kvantiteter, er faldet overordentlig stærkt. Vi kunde derfor i og for sig have stillet en Række Ændringsforslag til Statsbanernes Budget om yderligere Nedsættelse paa Udgiftsposter til Beløb, der løb op i Millioner af Kroner. Jeg skal blandt andet nævne, at vi har overhovedet slet ikke stillet noget Ændringsforslag med Hensyn til Priserne paa den Del af Brændselet, der bruges til Statsbanernes Opvarmning. Vi har holdt os til de nævnte to Hovedposter paa 35 Mill. Kr. for at antyde de Besparelser, Statsbanernes Budget for det kommende Aar kan komme til at udvise, og de lavere Takster, som dette bør og skal medføre. Jeg skal dermed anbefale det høje Ting at stemme for disse Ændringsforslag.

Jeg skal dernæst som Motivering for, at vi ikke har kunnet tiltræde de af den højtærede Minister stillede og af et Flertal

tiltraadte Ændringsforslag under Nr. 85, 87, 88 og 90 angaaende Besparelser i Postvæsenets Drift, anbefale et af os under Nr. 86 stillet Forslag til en Tekstanmærkning om, at „Ministeren for offentlige Arbejder bemyndiges til at gennemføre den af Postsparekommissionen foreslaede Indskrænkning i Postbesørgelsen (Søndagsombæring og Udbringning af Pengebreve) paa en saadan Maade og til en saadan Tid, at fast ansat Personale ikke afskediges“. Jeg har for kort Tid siden her i det høje Ting haft Lejlighed til at sige den højtærede Minister vort Partis Opfattelse herom: at vi ikke kan gaa med til, at disse Indskrænkninger i Postbesørgelsen sker paa et Tidspunkt, hvor de Arbejdere, som derved nødvendigvis afskediges, ikke kan vente at faa anden Beskæftigelse, og vi ønsker ved vort Forslag om en Tekstanmærkning desuden at fastslaa, at disse Foranstaltninger under ingen Omstændigheder maa medføre, at fast Personale afskediges. Vi havde oprindeligt ingen Grund til at antage dette, idet de Konti, der her er Tale om, og som Ministeren nævnte i sin Skrivelse af 21. Januar 1921; og i hvilke han ønskede Nedsættelse, kun drejede sig om ca. 1 Mill. Kr.; og disse Nedsættelser kunde kun opfattes saaledes, at de vilde have den Virkning, at der sparedes løst Personale. Men da vi i Finansudvalget udbad os Klarhed herover, erfarede vi ved en ny Skrivelse af 4. Februar, der findes under Bilag Nr. 45, at der af Postvæsenet var opsagt til Afsked pr. 1. Maj 117 Kontorister, 276 Postbude, hvoraf de 119 var gifte, 34 Hjælpepostbude, hvoraf de 11 var gifte, at der altsaa i alt var opsagt 427 faste Tjenestemænd, hvoraf de 130 var gifte; endvidere, at der var opsagt 154 Reservepostbude, 79 Kontoristaspiranter og 54 Elever, altsaa af løst Personale 287 — i alt 714 Mand. Herefter blev det en langt mere alvorlig Historie, end vi fra først af havde antaget, da vi troede, at det kun drejede sig om løst Mandskab. Vi spurgte derfor Ministeren, om det virkelig kunde være muligt, at et saa stort Personale skulde afskediges af den anførte Grund, og om ikke snarere det Tal, der her var opgivet paa Afskedigelser, tillige indeholdt, hvad man mente at kunne spare, hvis ogsaa Indstillingen fra Postspareudvalget om Arbejdstidsreglerne, om at flytte Arbejdstiden fra 8 til 9 Timer, blev gennemført. Det viste sig da, som det fremgaar af en senere Skrivelse af 12. Marts (se Bilag 45 b), at det forholder sig som af os formodet. Man har altsaa i Postvæsenet ikke alene opsagt Personale, der